

Inhoud

Woord vooraf – Britt & Tess	7
Deel 1 – Voor het begon	11
Deel 2 – Het begin	49
Deel 3 – Bouwen	129
Deel 4 – Behouden	171
Je vindt je plek echt wel – Britt	229
Alles is mogelijk – Tess	233
Dankwoord – Britt & Tess	235

Woord vooraf

The Diary of a CEO, Mijn eerste miljoen of *Mindset of a Millionaire*. Het zijn titels van boeken en podcasts met vaak een stip op de horizon die wel héél ver weg van je eigen bed staat. Een miljoen euro op je bankrekening, een groot bedrijf met honderd werknemers, eindeloze successen die óók jij als lezer kunt behalen; mits je er het nodige voor doet. De auteurs, inmiddels met een paar miljoen euro op de bank, vertellen je graag wat in hun ogen de sleutel tot succes is. Of liever gezegd: sleutels. Elke dag om 05:00 opstaan, veertien uur non-stop werken, geen vakanties, elke dag intensief sporten, mediteren, minimaal acht uur slaap. Zonder dit regime geen optimale prestatie en dus geen kans op een succesvol leven.

We hebben ze gelezen en geluisterd, deze succesverhalen van mensen met fantastische carrières achter de rug en allemaal dezelfde boodschap: ‘Als je net zo hard werkt als ik heb gedaan, dan lukt het jou misschien ook. Ik ben inmiddels multimiljonair, succes!’ De bedoeling van dit soort boeken is anderen te inspireren en motiveren, dat laatste bleef bij ons uit. Sterker nog, het werkte zelfs demotiverend. Als ambitieuze drieëntwintigjarigen hadden wij hier compleet geen boodschap aan, waar moesten we in hemelsnaam beginnen? Een miljoen euro? Ik had niet eens honderd euro op mijn spaarrekening.

Wat deden wij? We legden de boeken weg en we begonnen. We zetten een kleine stip op de horizon met haalbare doelen, zodat we geen

valse verwachtingen zouden krijgen. Bij elke kleine stap met gehaalde doelen verschoof onze stip op de horizon ook een beetje vooruit. En zo runnen we, twee meiden van drieëntwintig die op een zaterdagavond aan hun keukentafel een agency oprichtten, nu een bedrijf met een team bestaande uit meer dan dertig man. In vier jaar tijd hebben we onze start-up uitgebouwd tot scale-up, en we zijn nog lang niet klaar. Wat begon als talent management voor de nieuwste TikTok-creators in 2020, is vandaag de dag een allround social bureau dat het talent management van de grootste online creators verzorgt, campagnes draait voor de mooiste klanten en contentproducties uitvoert voor de mooiste A-merken.

Was het een droom? Absoluut. Maar was het de eerste stip op de horizon? Absoluut niet. We hebben onderweg wel tweehonderd stippen gezet, en we gaan je precies vertellen hoe de afgelopen vier jaar eruit hebben gezien in zowel onze zakelijke als persoonlijke ontwikkeling. En nee, dit wordt geen onrealistisch businessboek zoals we dat kennen, waarin de lat hoger lijkt te liggen dan ooit tevoren. Dit boek schrijven we voor iedereen die geïnteresseerd is in het verhaal van For You Agency, maar ook voor iedereen die voor een spannende keuze staat en nét dat extra duwtje in de goede richting nodig heeft. Of je nou wil ondernemen of gewoon íéts wil ondernemen. Aan de hand van anekdotes (geloof ons, dat zijn er nogal wat) vertellen we de zakelijke en persoonlijke lessen die we de afgelopen jaren hebben geleerd. Maar vooral willen wij jou als lezer in alle eerlijkheid en kwetsbaarheid een écht kijkje geven achter ons online perfecte plaatje, wat lang niet altijd zo perfect is als het lijkt. Risico's, geld struggles, geflopte projecten, grote beslissingen, het is een spoedcursus volwassen worden op zakelijk gebied terwijl we tussen de bedrijven door proberen onszelf als jongvolwassen vrouwen persoonlijk te ontwikkelen. Maar ook alle successen, ondenkbare ervaringen en onze gaafste herinneringen die we voor de rest van ons leven zullen koesteren lees je in dit boek.

Dit is het verhaal over onze levens als businesspartners en beste vriendinnen, die vier jaar geleden besloten samen in het diepe te springen – met alle gevolgen van dien.

Misschien heb je dit boek cadeau gekregen, zelf aangeschaft, of geleend van iemand die het heeft getipt. Hoe je er ook aan komt, we vinden het fantastisch dat je ons boek in handen hebt en jouw kostbare tijd besteedt om het te lezen. Markeer, vouw ezelsoren, lees terug, schrijf op; laat het een inspiratie zijn voor jouw eigen verhaal – want dat ligt, net zoals ons boek, in jouw handen.

Tess Scholten & Britt Messing

DEEL 1

**VOOR HET
BEGON**

Het eerste schoolreisje

Tess

Het is zomer 2001, ik loop hand in hand met mijn ouders over het grote schoolplein van de Fabritiusschool in Hilversum. Ik zit in groep 1 maar draag een knalgeel schoolshirt dat ik waarschijnlijk in groep 8 ook nog zal passen. We gaan naar de Efteling, een luxe schoolreis vanwege het 75-jarig bestaan van de basisschool. Voor de meeste kinderen is een dag in de Efteling de absolute droom, voor mij is het een nachtmerrie. Ik heb nog nooit in mijn leven pret gehad in een pretpark, daar kwamen mijn ouders snel genoeg achter toen ik eerder jankend in de Droomvlucht vroeg of we weer naar de auto konden. De reden? Ik was bang dat de draad van de bak waar wij in zaten zou knappen. Interesse in sprookjesfiguren als Doornroosje of Repelsteeltje had ik ook niet echt. Terwijl mijn buurmeisje uren in haar eigen fantasiewereld met barbies kon spelen, dacht ik als klein meisje al: maar die bestaan toch helemaal niet? Ik stond liever urenlang op mijn skates wedstrijdjes te doen met de grote kinderen uit de buurt.

‘We zijn een beetje te laat,’ zegt mijn vader terwijl ik zijn grote passen probeer bij te houden. Hij houdt stevig mijn handje vast terwijl hij me meetrekt en heeft volgens mij niet door dat ik bijna zweef omdat mijn voeten nog nauwelijks de grond raken. ‘Wat is “te laat”?’ vraag ik, als vierjarig meisje zonder echt besef van tijd of de klok.

‘Dat betekent dat alle kindjes er al zijn, alleen jij nog niet.’ Ah ja, geweldig. En ik moet naar de Efteling met 500 kinderen op mijn eerste

schooldag, én ik ben te laat, give me a break.

Mijn moeder vindt het vreselijk om me op die bus te zetten richting Kaatsheuvel. Voor mijn dertigjarige ouders is dit alles net zo nieuw als voor mij. Ze geeft me een kus, vraagt aan mijn juf of ze extra op mij wil letten, en zegt tegen mij voordat ik de bus in klim: ‘Ga maar gezellig naast Britt zitten, dat lieve meisje met de bruine staartjes.’ En daar zit ik, in de bus naast mijn nieuwe beste vriendinnetje, zwaaiend naar onze moeders. Britt blij, ik met dikke tranen en de hoop dat mama me uit de bus zou trekken.

‘Komt goed,’ zegt de moeder van het lieve meisje met de bruine staartjes tegen mijn moeder, terwijl ze naar ons terug zwaaien en de bussen luid toeterend vertrekken vanuit het Gooi richting het zuiden. ‘Dit had ik ook bij Floor, mijn eerste, de oudere zus van Britt. Het went vanzelf. Als ze de hoek om zijn, is Tess het alweer vergeten. Heb je zin in koffie?’

Britt en ik wisten op dat moment nog niet hoeveel we de rest van ons jonge leven voor elkaar zouden gaan betekenen, zo naast elkaar in de grote bus.

De tienerdroom

Britt

In de zomer van 2009 wachten Tess en ik als toekomstige brugpiepers vol spanning onze online schoolroosters af, die ons zullen vertellen in welke klassen we zijn ingedeeld. We hebben ons als hartsvriendinnen allebei ingeschreven voor een vwo-klas op het A. Roland Holst College, maar ons lot ligt volledig in handen van de roostermaker. Ik kan me niet voorstellen hoe het zou zijn om zonder Tess op school te zitten. We zijn al vriendinnen sinds we vier zijn, hebben altijd in dezelfde klas gezeten en samen leren lezen en schrijven. We zijn praktisch opgegroeid als zussen, maar dan zonder dezelfde ouders.

Bij het online verschijnen van de schoolroosters zien we tot onze grote opluchting onze beide namen onder klas 'Atheneum 1A' staan. Dit wordt een feest! Na acht jaar basisschool is het tijd voor nog zes jaar middelbare school met mijn allerbeste vriendin aan mijn zijde. We fantaseren over de schoolfeesten en het schoolgala en voegen al onze klasgenootjes toe in een Facebook-groep.

Drie jaar later, ik zit inmiddels in de derde klas, kan ik niet wachten tot de dag dat ik mijn diploma teken en de échte grote wereld in mag. De schoolfeesten zijn op zich wel leuk, maar die heb ik nu wel gezien.

Als ik geslaagd ben, verhuis ik naar Amsterdam, samen met Tess. Want daar gebeurt het pas echt. Het zal nog even op zich laten wachten, want we zijn pas net vijftien jaar. Vijftien. Dan kan je echt niks. Ik zit al drie jaar op de middelbare, maar ik ben ook pas over drie jaar

klaar, dat duurt me veel te lang. Ik wil alles doen waar ik eerst zestien voor moet worden. Scooter rijden, alcohol drinken, naar de kroeg in de stad. Alle dingen die alle coole mensen van school doen, en ik niet mag. Wat een onzin, alsof ik over vijf maanden ineens volwassen genoeg ben als ik zelf zestien word.

Onze dagen bestaan uit onverwachte so's Duits, zo min mogelijk proberen te doen tijdens de gymles en in tussenuren fantaseren over hoe cool ons leven wordt als we klaar zijn met school. Want één ding is zeker: over een paar jaar wonen wij in Amsterdam, waar het echte leven gaat beginnen. Oh ja, en we nemen op Tess' achttiende verjaardag een tattoo, want dat mag dan ook.

Aan de hoge bartafels in onze kleurrijke aula inclusief mondriaanachtig patroon op de vloer en met een Cup-a-Soup van 50 cent voor onze neus, kunnen we nergens anders over praten dan over ons toekomstige Amsterdamse avontuur. Natuurlijk gaan we ook studeren, maar dat is bijzaak. We checken in ons examenjaar wel wat voor studies we allemaal kunnen volgen in Amsterdam.

We bespreken al onze dromen hardop en maken ze visueel door middel van fotocollages die we in apps maken. Ons toekomstige appartement waar we samen in zullen trekken, krijgt een witte vloer, een tafel met bloemen en mooie zwarte lamellen voor de ramen. In ons paleisje zou ook een grote grijze hoekbank komen te staan, om om stipt 18:35 gezellig RTL Boulevard op te kijken, met de kaarsjes aan. Onze avonden zouden bestaan uit uitgaan en drankjes doen met onze vanzelfsprekend enorme vriendengroep. Dezelfde vriendengroep zou uitgenodigd worden voor door ons georganiseerde diners, want blijkbaar zouden we als we uit huis gingen ook op magische wijze ineens veranderen in keukenprinsessen.

Als we de volgende dag wakker zouden worden (niet brak, want dat bestond niet in onze fantasie) starten we de dag met een koffietje bij De Wasserette, een zekere koffietent in de Amsterdamse Pijp. Daar zijn we nog nooit geweest, maar als we de hippe meiden op Instagram

moeten geloven is dat dé spot waar we moeten zijn. Om na de herstelkoffie op de naastgelegen Albert Cuypmarkt verse bloemen te halen voor in ons paleis. En uiteraard zouden we ons louter vervoeren op onze Vespa's Sprint.

Die Vespa's zijn overigens niet alleen maar fantasie, we zijn hier ook echt al voor aan het sparen. Elke zaterdag werken we in de Hilversumse cupcakewinkel, en ook op dinsdag en donderdag na schooltijd. Ik werkte er al, en na een paar maanden kwam Tess ook solliciteren. We doen immers alles samen. Op zaterdagmiddag krijgen we ons loon cash uitbetaald, waarvan we een tientje meenemen naar de stad en de rest in ons 'scooter-spaarpotje' gaat.

Zo kunnen we uren dagdromen over het perfecte leven dat we gaan leiden, als we eindelijk van deze school af zijn.